

10.
PANEGYRICUS
DIVO
IVONI,
JURIS-CONSULTORUM
TUTELARI PRINCIPI
DICTUS

Coràm
ANTIQUISSIMA, AC CELEBERRIMA
UNIVERSITATE VIENNENSI,

Cùm
In Metropolitana D. Stephani Proto-Martyris Basilica
Inclÿta Facultas Juridica

*Ejusdem Divi Patroni sui, Feriâ tertiâ Pentecostes,
Annua[m] memoriam solenni ritu instauraret.*

DEFERENTE
PRÆNOBILI, CLARISSIMO, AC CONSULTISSIMO
DOMINO,

JOANNE CAROLO
FERDINANDO à PICHL,

U. J. D. Aulæ, Judiciorumque Advocato, Celsissimi,
& Reverendissimi Sac. Rom. Imp. Principis, & Episcopi Passaviensis
Consiliario Consistoriali, Facultatis Juridicæ

DECANO SPECTABILI.

ORATORE

Perillustri, ac Doctissimo Domino,

ANTONIO HUNDESHAGEN,

Austriaco Viennensi, AA. LL. & Philosophiæ Magistro,

Utriusque Juris in primum annum Auditore.

192

ORATIO.

Uod in Republica vulgò hominum universa longè pulcherrimum, atque ad singulorum, in quos secernitur, ordinum commendationem inprimis illustre sæpenumerò admirabar: de hoc in ea, quæ uni propria est disciplinæ, causa, etsi singularibus quidem, attamen conjunctis unà Literatorum cum confesso omni ornatissimo plaufibus nobis hodie iterum video exultandum.

Reverendissime, Perillustis, ac Magnifice Domine RECTOR;
Prænobilis, Speçtabilis, ac Consultissime Domine Inçlytæ
Facultatis Juridicæ DECANE; *Inçlyta Facultas Juridica;*
Senatus, Populusque Academicæ! Nimirum Numinis illa in Mortalium genus omne perinde semper propitii laudatissima jure, nisi ingrati esse non veremur, celebranda est providentia, cujus ope qualis qualis vitæ ratio, atque institutum uti nunquam non Viros & virtutis ad legum suarum amussim exactæ, & sanctitudinis laude clarissimos in humanis censebat; ità cœlo eosdem, atque immortalitati subinde religione transcriptos veluti Genios quosdam Tutelares sibi divinitus præstitutos veneratur. Sanè quàm com-

mune omnibus, quàm sibi favore Superùm non vulgare bonarum Artium communio orbe toto amplissima beneficium id teneat : unus me iudice inficitur, aut ignoret ille, qui ad coelestium ignium fulgorem conspicuum aut sydera polo, aut lucem syderibus desiderari contendat. Enimverò quod rerum sub sole agentium universitati faces illæ supernæ: hoc coëuntibus in doctrinæ societatem quampiam scientiarum nobilissimarum Lycæis Divos esse Indigetes non ex vano edixero : lucem, ut illæ, è sublimi impertiunt; favillas dissipant, at sacratiores; Divinum in subjectos animos influxum præstant; orbis denique affulgent decori, atque ornamento; tantò etiam ad hæc illustrius, quantò partam mortales inter excelsam gloriam terris reddere utiliùs, suique ad virtutem parem consecrandam vestigia clientibus luculentius commonstrare videntur. Et fuerit profectò eadem in hoc, quanquam admodùm commentitia, ipsi olim vetustati opinio : quæ, quos laudis quò quò demum principatu insignes inter suos suspexerat, in astrorum aliquando, ubi vitâ decessere, abiisse naturam sibi credula persuadebat. At nos, quibus veriore loco Religio ponitur, eorum equidem velut syderum admiramur splendores; hos tanquam sanctiora cœli lumina colimus; quos Divina quædam humana in carne virtus exercita claritudine sua astrorum etiam super orbem extulit, arisque, ac cultu dignos effecit.

De una, quod scio, quòdque dicere primùm adgressus sum, è communi Mortalium cætu Artium bonarum conjunctione; de solo ex hac, ad quem proximè id pertineat, Juris-Consultorum Ordine Inclyto; de uno rursùs ex isto, quod præsens demum expo-

exposcit celebritas, Ordinis ipsius Principe Tutelari
cùm, quæ modò è vestibulo pronunciata, intelligi,
tum quæ reliqua futura est oratio, sermonem à me
confieri omnem hac luce, hoc ex loco oportet. **IVO-**
NEM nempe Magnum illud profani juxtà, atque sa-
cri fori Luminare uno velut indice demonstrari ob-
servo: hunc ex animis, ex oculis, vultu singulorum,
qui coràm adsunt, mihi legere videor: hunc unum
penè loqui omnia, hunc in laudum ut maximè po-
stulari metam neutiquam sentio obscurum. Tua an-
te alios, ut porrò debet, vox illa eminet; Tuus ardor
is, Tuum in Divi præconia desiderium nulli facilè se-
cundum colligitur, Inclyte Juris-Consultorum Or-
do! qui quemadmodum **IVONIS** nomen tibi ex ve-
teri conjunctissimum, Tuoque quondam ceu è gre-
mio coelis assertum gloriâre, ità felicitatis Tuæ hujus,
atque gloriæ fructum insignem publicis de more in
Basilica hac constitutis solemnibus, cunctorum, quot-
quot isthuc conveniunt, pietati non testatum modò,
sed comunem etiam, sed in singulos derivatum reddi
exoptas. Sit igitur: Oratorem, quem me jussisti, eò
in vota Tua pronum magis nanciscere, quòd ad præ-
sentes hos lucis hujus adplausus non in infimis colla-
turum, & vel ideò fortunatum me arbitror, si, qui
Tuis animum institutis addixeram, Tui per Te, me-
que (ità sanè vindicare liceat) encomia Coelitis pa-
lâm eloqui detur. Illud mihi veniæ dederis, oro,
dum **IVONEM** quidem dictione celebrare ordiar;
sed non abs Te: dum gestis, vitæ sanctimoniâ, famâ
inclytum dicere; sed qui Tuis talis sub legibus effe-
ctus sit: Tuis sub præceptis ad id laudum culmen
adoleverit unicè, surrexerit, pertigerit. Ità enim
utrumque dici debere intelligo, ità alterum ab altero

sejungi haud posse ; ut & **IVONEM** in Te, Facultas
Incllyta ! & Te in **IVONE** Magnam individuo deco-
re nominandi quæpiam mihi necessitudo incumbat.
Atque eò quod faciat oportunè, Tuam in Divo, Tuo-
rùmque Idæam sanè quàm quisitissimam sub ocu-
los statuere est animus, ad quam legum utrarumque
arcana stupeant, Jurisprudencia, quanta est, omnis se
se meritò contempletur. Quo quidem in argumen-
ti genere cùm vulgatum forsitan, sæpiùsque antea
pertractatum videri potest, peculiari mihi viâ ince-
dendum censui ; neque etenim tam commune, tam-
que usitatum solet esse quidpiam, quod cùm sæpiùs
memorari necessum est, non aliis atque aliis tentari
modis, & ut in summis nempe usu venit, nuspiam ta-
men exhauriri queat.

Ità verò dixerint aliqui, quos aliàs dies hic Lau-
datores habuit, dixerint, & rectè, **IVONEM** abso-
lutissimum æquitatis in quoslibet extitisse exem-
plar ; dicam ego, in se unum, quod oportebat, fuisse
æquissimum : Divinam alii Jurisperitiam, quâ *suam*
cuique tribuere noverat, uti meruit, laudibus extule-
rint ; illam ego hic celebros, commendo solam, quâ
primas, potiorésque (nefas ! si alteri) sibi dare fatege-
rat : Patrem pauperum, orphanorum refugium, spém-
que certissimam salutârint nonnulli ; sui ego Curato-
rem suspicio, Servatorem veneror : verbô : alienæ ad
legum apicem Patronum causæ justum, sanctum,
potentem universi hucúsque prædicârint, quotquot
cætûs amantes sui lucem sibi ab hoc nomine mutua-
ri contenderint ; suas ego præ omnibus in causas vi-
gilem, suis vel in primis faventem rebus pronuncio
IVONEM. Insolens hoc, atque inconsultum ad di-
cendum propositum arguet quispiam, qui æquitatis
natu-

naturam , quæque isti innititur , Juriùm scientiàm publicis præsertim natam commodis velit. Ego verò, tantum abest, ut judiciò hòc decedam, ut etiam in assumpto laudis themate id mihi in præcipuis pervidendum putem. Eam nihilominùs, quæ in se primùm, ac sua reflectitur, Justitiam, illius, quæ altera est, & publica, ceu basim ac principium statuo, ad quam videlicet & istam consequi, & illa si absit, hanc neutiquam obtineri sit necessum. Quamobrem in ea modò cùm & dictionis meæ fundamenta colloco, illud, opinor, cumulatè satis comprobatum iri, quò orbi manifestum fiat: quàm ex merito Jure-Consultos inter Divus IVO habeatur Princeps, quàm Ordini toti non ad gloriam modò, sed tutelam fortunatè præfectus sit, qui sibi semper, cùm aliis, æquus maximè, Jurisprudentiæ in se omnis, dum terris ageret, normam absolverit.

Quemadmodum sanctum, ac solemne populis omnibus juris, æquique est nomen, uti religione nonnisi conjunctum præcipuâ; ità eorum in primis fidei è coelo creditum, intèrque illos pignoris instar collocatum censetur, quos seu in forensibus è Reipublicæ commodo tractandis causis, seu privatorum in fortunis tuendis, sive in dicendis, dispensandisque quomodolibet in alios judiciis, Vicarios, sui locò, orbi Administros Divina Themis præfecerat. Quid, quòd neque gentes ipsæ immanitate barbaræ, naturâ propè inhumanæ, tam fas omne extra mores suos, ac vota positum habere solent; ut non in legum communionem aliquam se sponte adunari ferant, penes quarum arbitros, velut sanctuaria quædam, rei summam constituent, suarúmque inde, si quid violatum foret, vindicias partium deposcant.

Adeò nîl æquè animos sub ordinem cogere , nîl ur-
bes meliùs , Regna , Provincias firmare potis est : at-
que si suus recto illibatus , & integer constet honos ,
si jurium valeat ratio , si æquitas imperet , & , quod
caput est omnium , unde reliqua non invitè conse-
quantur , si peritissimi quique Legum Interpretes , ac
Moderatores , boni publici seu ad notitiam , sive fru-
ctum , haud desint . Fac enimverò abesse istos , fac
à corpore avelli , & quidnî in confusum illicò ruere
omnia , ipsam unà ereptam animam , Justitiam sub-
latam animadvertes ? Ex quo porrò quàm virtutem
illam principe in his locò residere oporteat , ut quæ
salutis se fieri publicæ iis tanquam cardinibus in ac-
ceptis refert , nemo unus non colliget . Sit etenim ,
ut esse innuimus , cœli quoddam depositum æqui-
tas ; sit Superùm Justitia munus ; sit Numinis sobo-
les terris velut concredita ; sunt Jurisperiti (de his
scilicet agi hîc solis ex proposito convenit) sacræ il-
lius arrhæ Antistites , digni , qui antea inviolatis ma-
nibus sanctum contrectent , dum pro vulgo sacrifi-
cent : columina sunt Reipublicæ ; statera , quæ libre-
tur in alios , ab his primùm recta dependeat : sunt
oracula , sunt luminaria ; lucem priùs , candorémque
æquitatis illimem in se , verùmque contineant , dum
luceant publico , dum sententiam consulti ferant .
Rectè ad hæc *δῖνος ὀφθαλμὸς* * Justitiæ oculos nonnemo
compellârit , eò fortè indiciò , quòd ab his ipso Ju-
stitiam quasi referri vultu , ipsâ eâdem , quæ ejus so-
lius est , nempe curatissima luminum acie in arcana
quælibet penetrari deceat : quò Themidos oculus ad
emolumenta publica per illos vigil hac ratione pro-
spectet . Felicem me hercle gentem illam ! Rempu-
blicam illam ! quæ oculis his , his luminaribus , ora-
culis,

* *Said. in adag.*

culis, Columinibus, Antistitibus Divæ illius Æquitas, ut sanè de ulla haud est, quòd ambigam, de nostra verò etiam plurimum, quòd nobis applaudam, caruerit nunquam. Illud profectò, quotquot hisce nominibus extitère haftenùs ex vero inclyti, pro thessera, aut summaria quâdam disciplinæ tantæ notione habuerint, habeántque, necesse est: sibi, dum, ajo etiam, antè, atque aliis, consultum voluisse, quòd essent æquissimi.

Ad **IVONEM** porrò unum omnium instar eçtypon absolutissimum priusquàm deflectat Oratio, illud præprimis adcurandum video, quòd planum faciam, quibus potissimùm rebus Legulejorum ea in semetiplos advertens Justitia æstimari debeat. Ità equidem mecum statuo, Auditores! cùm jus omne in universum eorum, quorum causa pro rostris agitur; tum & illud, quod agentibus ipsis peculiare est, ac proprium, procurandis ut plurimùm, defendendisque ex æquo bonis inniti: sunt verò ista duabus præcipuè, ut de tertia sileam, quæ corporis est, atque isthuc nîl faciat, definita classibus: animi alteram, alteram fortunæ nuncupare consueverunt. Illâ videlicet intemeratam quandam mentis integritatem, rerum cognitionem uti haud vulgarem, ità amorem recti honestique neutiquam simulatum, virtutum denique omnigenarum, sed inprimis, quæ reliquas advehat, Justitiæ studium: & est cœlestis; hâc famam, existimationem nominis, fortunarum, causarumque successus prosperos, & est temporaria Jura dicuntium prærogativa, comprehendi vulgò est in confessio. Atque hisce modò è capitibus unam Jure-Consultorum æquitatem in se æquissimam metiri: his coloribus **IVONEM** in ea facilè Principem

C

depin-

depingere lubet. Quod cùm adgredior, nescio, quid consummatum jam perfectumque sub stylum adesse persentisco ; manum tabulæ admoveam ? sed Divum contueor, quem ab lacte primo ad sanctimoniam summam consecrabit Religio, educabat Pietas, Ecclesia sacratiora ad munia deligebat : quibus aliud quid præstitère ? atque ut totus ad Justitiæ regulam tantò formaretur melior, digniorque. Frustrà itaque sim, si verborum inania in ità formatum pigmenta conjecero, nisi vestris, Auditores ! è desideriiis ultrò etiam audendum putarem, talem eloquentiâ, ut ut impare, exhibere Coelitem, qualem lectissimæ dudum virtutes effinxerint.

Ea inprimis, ut prima jure est, mentis integritas animum meum advertit: quæ una propè in **IVONE**, quod aliis, sibi nôrat tribuere ; in se se observare æquior ; suos innocentiae primæ, cùm ætatis in ea traductæ omnis mores, nutus, imperia ad supernas oculatissima rationes exigere. Nihil illa, quod jus tam sacrum, (an enim juris nomine non gaudeat ? cujus possessio una ferè animo propria, utilis, necessaria est) pretii tanti, tam in sumis habendum retinendumque eripere, nil, quod fas, piùmve lædere possèt, in se ut pia pariter, ità justa admiserat. Adsint huc testes illi, adsint, qui olim, candoris in puero juxtà, atque adulto integerrimi Præcones, adsit Genitrix, Matrona laudatissima, & ipsa tantæ filii sanctimonie præfaga : **IVONEM** prædicent tam sui pro æquo studiosum, tam in tuendo fortem, quàm ab animi semper abhorrentem labe, quàm in pectoris commoda unicè conservanda intentum. Nempe hos Astræa diligit, hos Legibus, Muniis, Tribunalibus amat adlegere: quorum probitatem à semetipsis
anteâ

anteà ad mensuræ vocatam rigorem, æstimatámque cognôrit ; volucrum in hoc Reginæ non dissimilis : eos duntaxat pullorum inter suos accensenti, qui solis propinquioribus admoti radiis eorum in se aciem primi ferre condiscant. Tulit IVO ; atque mundi oculum, Justitiam intelligo, in se se reflexit adedò : ut an secundùm istam vitæ intemeratæ nitorem ? an illam secundùm hunc dimensus videatur ? meritò ambigas. Quodlibet sit : iniquum sibi, quin, nisi æquum cùm maximè se præstare nequiverat, dum animò innocuum, illæsum, integrum. Cordis hæc humani portio optima : mens pura, illibatáque ; hujus indemnitati pro virili qui consulit, næ is Jurisprudéntum cum IVONÉ laureâ multò dignissimus judicari debet : immunem quippe cùm illam ad bilancem adfert, num rectè moderaturum dubites ? quando sua sic prudens jura expendit.

Jam verò Arte etiam, præceptisque ad id institui, ad quod natam Superi invenerint indolem, opus est. Neque porrò, nisi illum, erga hanc, ut oportet, benevolum, justúmque pronunciâro, qui naturæ munera, easque, quas ab coelo sortitus est, ingenii facultates ad destinatam faciat methodum excoli. IVONIS certè in eo solertiâ quid illustrius ? quid ad gloriam insigne magis esse potuit ? Habet Britannia Armorica, habet Trecoris, quòd de illo plaudant, cùm natales juxtà, literarúmque elementa instillavêre : habet Francia, sed in ea Lutetia potissimùm, atque Aurelianum, Artium, si quæ unquam, emporia nobilissima, quod honoris sibi, ac memoriæ apud posteros vendicent. Vidit urbs utraque ; quid dico : vidit ; dedit utraque Orbi Sapientiæ sydus id, ac prodigium, itaque dedit, ut altera alteri

parte laudis concederet aliquâ , cùm illa humanarum æquè , Divinarumque cognitione rerum , hæc Jurisprudentiæ arcanis è palæstra sua instructissimum velut Pugilem emittebat. Aureliano tamen præ Lutetia quòd gratulemur , aut quòd illius ante istam Discipulum extollamus , reperio : ùt è quo Magister subinde , atque Antesignanus Ordinis ejusdem digrediens in omnes , quâ latè patet , universi regiones nominis sui claritatem diffuderit , encomia propagârit. Cedant nunc Athenæ , Spartha , & si quæ Græciæ olim civitates fuère , Virorum eruditionis famâ præstantissimorum feraces , Solones , Lycurgos , Legulejos ævô suô celebratissimos tulerint : sibi , quod dicere ausim , fuère feraces ; dum contra unam nos unius excellentiam admiramur , ità orbis totius honoribus obtingere potuisse , ut , quem , præter morum sanctitudinem , ab exquisita Legum scientia locus unus habuerit celebrem , inde gentes exteræ eadem in re Caput sibi Tutelare adsciscerent. Verùm ut ne ab eo longiùs , unde orsus est , sermo deviet : **IVONEM** cùm sublimi adeò , exactâque disciplinæ illius peritiâ , illius , inquam disciplinæ , quâ sanctius nihil , salubriùsque ad salutem comunem Respublica humana à **DEO** , natura , majoribus accepit , animum suum percoluisse intelligimus , quid nisi fuorum per id quàm præcipuè jurium fategisse arbitremur ? Ardua scilicet res est æquitas , & non omnibus continuò , ùt velata formatur , sub aspectum prona. Artis antea sibi æquus probè nôrit præcepta , hæc rectè despiciat , qui pondera in diversos libret. Regitur iis Mortalium communio , sed Legum studiosi magis regitur voluntas , quâ urbes aliquando , hominésque dirigit. Exemplo **IVO** est : præceptis

ceptis se se palàm adplicuit, regulis scitissimè informavit mentem; tum sibi sanè, ut decebat, justus, cum justus esse condisceret.

At enim neque istâ hâc præceptorum duntaxat conscientiâ, ut opere ipso, factisque consummatur virtus. Et hanc igitur, qualem Divo nostro adsertum imus, his è fontibus conjicite: Ità enim verò, quod principiò ajebam, habet: Totus se aliorum in causis adamârat IVO, sua totus quæsierat lucra, cum advocaciones ad fora obiret pro munere, defenderet innocuos, pupillorum, viduarum tutaretur fortunas, inopiam levaret pauperum, adversantùm injurias quales quales, ac pericula submoveret. Ambigat hîc iterum unus aliquis, quî huic factò assentiri possit, sicque forsitan dictis meis intercedat: An nescis, temerarie, nescis sacras, sanctâsque æquitati manus esse? nescin incorruptam admodùm Justitiæ indolem nîl perinde, ut aliena in lucris numerare commoda, sua haud pensi habere? Ut quid itaque labem hanc in virtutis tam integræ, tam illibatæ sinum conjicis? quid IVONI, si justum optas, adspergis? Sed parce sis, oro, qui demum cúnque ità mihi obtrectandum censeas: tua etiam, si rectè me audis, è sententia ultrò nil hæsitans, quod antè, edico, tuis verba mea confirmo suffragiis. Dic siquidem, ut cæpisti, intemeratam æquitatis dexteram alienis nonnisi utilitatibus intendere, insudare commodis: & suum nunquid illa vel te judice hoc bonum, suum lucrum autumat? alius certè, dum esse perseverat, & ignara sit oportet, & impotens. Sic porrò IVONEM navum pariter, ut erat, salutis publicæ zelatorem, Patronum secundùm fas universorum fuisse contende: neque ipse, quod nôsti, ab-

D

nuam;

nuam ; simul sed propriis muneris , atque animi sui rationibus ab eo consultum perbellè , prospectumque observari velim. Quod ut singulorum sub obtutum tantò pateat luculentiùs , illud curatè secum unumquemlibet reputare percupio : quantum equidem , quàm sublime Jurisprudentiæ id fastigium esse conveniat , quod non gratia , non favor potentùm , non blandientium illecebræ , non æris , fortunarùmque aut spes , aut promissio ; sed unus ad recti honestique lancem inter turbines varios sui amor illimis pensare , attollere , conservare novit. Adeò nimirùm depurato semper affectuum pondere Jure-Consulti libratur animus : prodesse nescit aliis , dum lædi semet , dum mentis non optimæ in se damna converti pervidet.

Sic IVO sibi tribuit : sic pectoris conscientiam tutabatur : sic emolumenta quærebat propria : Advocabat ad tribunalia miserorum causas ; sed quas antea ad recti probè exactas trutinam tanquam suas effecerat : Legum sacerrimarum defensabat immunitatem ; sed quibus nil animo suo intimum magè , propriùmque senserat : ab jurium inviolata stabat æquitate , pro hac differebat acriter ; sed quam unam scilicet sua intra præcordia comprehenderat , quam ceu vitam complexus est. Facundum inde pro domo sua Tullium æstima , cujus una , meliòrque possessio : statutorum æquitas ; cujus facultatum summa : incorrupta in jurium tenorem propensio ; jacturam boni tanti ne subeat , sanguinis priùs impendia posthabet ; ut possideat , nervis , contentionéque omni connititur. O admirabilem Jurisprudentiam ! O Justitiæ sibi omnium primò justissimæ singulare , ac Divinum prorsùs exemplar !

Obstupesce posteritas !

tas ! Principi Legisperitorum applaude Divo ! vide ab hoc, quid pol ! Tibi primùm æqua tribuere, quî consulere debeas, quò de publico, ut voles, mereare provida.

Quid nunc de eo memorem ? quod cùm omnino non præteriri, extremò saltem partis hujus reponi locò postulat. Quòd si, è Taciti mente, * vera bona in virtutibus solummodò, illis animæ ornamentis lectissimis, sita esse intelliguntur ; quantum his rursùm **IVONEM** illustrem, quàm in iis sibi omni studiò accersendis Curatorem sollicitum inferamus, necesse est. Ego ut ne per singula eam prolixius, cùm temporis hujus, tum & paginæ spatia in id perangusta vetant. Quanquam quidem omnia jam in eo complexus videri possum, quando æquitatis in se ipsa integerrimæ nominatus à me, dictus, probatusque est amor. Ità enim virtutum cæterarum is chorus nectitur, ut non hunc sine illarum, non illas sine hujus ceu Ducis comitatu reperire fas sit. Ea nihilominus, quæ potiora sunt, strictim persequar : Vos ad hoc, Auditores ! arbitros consulo, vos dotum, si quæ orbe sunt, præstantissimarum æstimatores posco : Delectum circa pauca, quod velim, habete, in reliquis quid formetis judicii, vosmetipsi expendite. Quid enim ? Religionem ante omnia, veræ quippe Columnen Justitiæ, summique cultum Numinis demonstrari cupitis ? Ea in **IVONE** relucebat, is pectore flagrabat toto, ut & Diviniori se cœlo vitæ normâ adstringeret, **DEUM** imis circumferret visceribus, ad aras immolaret quotidie, tantò profectò Mysta Themidi acceptior, quantò illi sacratior. Propensam in proximos videre charitatem, benevolentiam avetis ? hæc ab exedris Divini Verbi Præconem,

* *In vita Jul. Agric.*

ab lycæis Interpretem ac Magistrum veritatis, ab ro-
stris Causidicum, vindicem Innocentiæ, ab tribuna-
libus sacris Judicem, Curatorémque salutis, Divino-
rum aliàs mysteriorum Dispensatorem: hæc egeno-
rum refugium, solamen afflictorum, periclitantium
spem & asylum, verbô: hæc omnibus omnia uno
hoc in nomine dare, esse, fierique visa est. Æqui-
tatis hæc effecta sunt: in omnes se se versare, aptaré-
que artes, quolibet penè colore indui, quò medea-
tur cuilibet: sibi hõc ipsõ injuria est minimè, dum
meritis sic animum apud DEUM, hominésque im-
mortalibus imbuit. Et istud, quod diximus, pa-
lãm quidem in varios: Quid contrà jam illud virtu-
tum apertè quoque in seipsum directum studium?
quid mentis, de qua antè, candorem intemeratum?
quid corporis Angelicam prorsus castimoniam? de-
missionem animi? precationum indefessum fervo-
rem? affectuum, atque sensuum moderationem in-
culpatam? carnis diram afflictandæ sævitiem? quid
ista, inquam, ut reliqua omittam, in IVONE cun-
cta potuisse existimatis? atque ut ad eam sanctitu-
dinis neutiquam vulgaris excellentiam, laudem, fa-
mam pertingeret, quã in terris sibi ex vero justus,
coelestem beatitatis perennaturæ lauream mercaba-
tur. Hoc sit, medius fidius! an aliud quidpiam? se,
suãque pro æquo adamâsse: hoc aris, quod ajunt,
focisque prospexisse propriis, hoc sibi potiores, se-
cundas aliis, *cuilibet suum* pro Legum justitia, ac
amussi tribuisse.

In alterum, cùm hæc ajo, Laudationis argumen-
tum oportunè Oratio influit; tantum enim verò istud
meõ quidem suffragiõ cum altero connectit ponde-
ris, quantùm externam, temporariãque Virorum
Sancto-

Sanctorum felicitatem, ab eâ, quæ animi est, cœlô-
que æmula, rarò admodùm sejungi novimus. Ad-
de, suâ quoque nonnunquam velut sponte, fortunæ
commoda alia, ad mentis interna ornamenta conse-
qui, alia peculiari Numinis beneficiô ultrò etiam ad-
necti. Utraque porrò sigilla dixeris, indubitatas-
que priorum thesseras, quibus admirabiles illas ani-
mi unius opes seu orbis ipsius, sive Superùm probari
amoribus testatum redditur. Agite itaque Audito-
res! quî istis pariter se se IVO cumulârît præsidiiis, an
fortè erravi: quî alii eum cumulaverint, paulò accu-
ratiùs contemplemur: æquos nimirum is sibi fortu-
næ casus, æquam hominum famam, cœlos ipsos, fa-
vorésque Numinis ad prodigium usque benignos na-
ctus, expertusque est? at quidnî unus ipse vel in eo
sibi iustissimus fuisse censeatur? quòd æqua adedò ex-
periri omnia promeruit, habere etiam debebat. To-
tidem isthoc nunc è partibus lustrandum venit. Lo-
quuntur primum delata tot ad Judicium causarum
genera, difficultatum intricatissimis sæpè horrentia
spinis, & quæ alii in damnatis propè, conclamatisque
numeraverunt: dissolvit IVO, ad salutem perduxit,
exitu coronavit optatò. Testantur desolatæ antea af-
flictorum facultates, eversa, exclusaque ab spe omni
viduarum, pupillorum patrimonia, oppressorum im-
potentia undique deserta: Erat, qui singulorum in se
patrocinium assumeret, IVO, neque assumeret solùm,
sed itâ conficeret, ut & amissorum his indeptionem
bonorum, illis nominis aut laceffiti, aut violati inno-
centiam, litium aliis fortunatè sublatas moras, omni-
bus denique concupitam in tuto vitæ assereret beati-
tatem. Adeò fortis supra sinistrae vices Cœlitis glo-
ria surgebat altior, has deprimebat: quid mirum?

æquitatis si veluti infidebat stateræ, ejusdem si pondere non levioꝛe quidem, sed purò scilicet, sed naturâ sublimi in altum ferebatur.

Famam quoque ut pro merito Divo famulatam credimus? Virtutum uti comes illa semper est individua, atque debita planè rebus bene gestis præco, quâ demum cunque, **IVONIS** sequebatur, veriùs dixero, anteibat vestigia: neque patriis porrò contenta limitibus ultimos etiam orbis fines exhibat. Sic enim verò non sola, Beatum quòd nôrit, Rhedonarum sibi plauserit Regio, non Trecorensium Dicecesis, non Britannia, non Francia, quibus quidem præ aliis fortunatis propiore syderis hujus aspectu frui licebat: plenæ sunt quoque fulgore ejus terræ reliquæ, plenæ, quod scimus, laudibus fastorum paginæ, Jurisprudentiùm ordo omnis ubi ubi dispersus illius veneratione, cultu, tutelâ plenus. Unum profectò illud, quod isthic memorem, ne ab viventis encomio, famæque tum adhuc illi impenso munere separemur, singulorum jure admirationem accersat. Ut quippe in Mortalium nonnullis, quos præclarorum facinorum, ac dotum tametsi decor comendat multiplex, usuvenire nonnunquam cernitur, ut ab uno duntaxat aliquo è cunctis insigniore, magèque notato nomen sibi immortale adhærescere sentiant: ità **IVONEM** innumeras licèt inter cùm sanctimoniæ, tum eruditionis, quibus clarebat, prærogativas, unâ tamen nonnisi, instar omnium, ab fama ornatum thesserâ deprehendo. Quæ illa? nôstis probè Auditores! at vos cum primis nôstis egeni! ut quorum animis vox illa, ô quàm dulcis! quàm solatiò referta! etiamnum altum insidet. *Pauperum* ore omnium *Advocatus*, *Pauperum* audit *Patronus*: talem sumi, infimi prædicant, salu-

salutant, venerantur, Judices pro tribunalibus stupent. Dicite, amabo, Jurisperiti! quod nomen aliud Divo vestro, aut si mavultis, vobis in illo tam inclytum, tam ad memoriam praelustre obtingere potuit? Rectè hercle Tutelarem colitis, qui, quod vestro nempe profitemini munere, unò nominis sui velut compendiò vobis ostentat. Redeo: *Advocatus* IVO audit *Pauperum*: audit; quia eum se præstat; famæ publicis circumfertur præconiis; quia famâ dignius exhibere nîl poterat, atque dum muneris sui implebat simul, simul quos implebat, denuò veluti indipisci titulos consensu unanimi merebatur. Ampliùs nonnihil vocum illarum amoëno sensui, quin factis potiùs, quæ hoc continentur, inhærere libet: Inopum nempe IVO Amor est: Pater, Patronus, quod est, egenorum dicitur. Beatam pauperum sortem! Horum ille fortunas, suas reputat divitias: hos non voce modò, non scriptis, non causarum actione solitâ, sed corporis etiam ultrò subsidiis ab inopia liberat. Quoties oblato alios relevavit ære, detractis sponte ab se vestibus operuit alios, alios victûs alimoniâ instruxit; ea videlicet in opibus tantummodò accensens suis, quæ liberaliter erogando amitteret, hõc sibi ditior, adde: hõc etiam æquior, quò in egentes profusus largiùs. Habet quippe illa & verè, & cuncta justus, qui, quæ habet, probè in aliis, utilitèrque collocat; fructu simul auget multiplici, terrena famæ dum sibi lucra accumulât, neque supernis sine foenore dotatur gratiis.

Et verò coeli an quispiam in Beato favores requirat? ubi tantis illud ad amandum eum provocatum illiciis compererit. Certè Numen ipsum immortale, æmulum prope (verbo sit venia) Justitiæ robur tri-

buiffe videbatur, cùm Justitiam æmulam, hoc est: sibi aded, suisque æquam legibus in IVONE conspexit. Inde igitur gesta illa tam supra hominis naturam admirabilia, inde prodigiorum tanta, tamque insolens emanabat patratio, ut delapsus quodammodo cœlô genius terras felicitate suâ revisisse videri posset. En! portentorum, quæ miremini, epitomen: septem, non amplius, panibus ducentorum & ultrâ famentium pauperum corpora reficit: quàm DEI Filii in hoc similis exemplo! Aliàs Christum, eundem DEUM Hominem, egeni pariter sub imagine suscipit, confortat, pascit: Virtutis quantus vel Numini experiundæ gustus! Familiari Cœlitum insuescit alloquio: quid nisi sibi affinium necessitudine supernæ delectentur mentes? Sacra ad aras operantis mysteria Columba modò, modò Lumen præfulgidum caput obtegit: illa nimirum columba, lumen illud, quod intelligentiæ sapientiæque Divinus est Spiritus, atque hisce nobis etiam, qui paria instituta sequimur, exortum diebus gratulamur. Sed alia ad hæc cœlestis in IVONE potentiæ relucentis prodigia num adferri lubet? An revocatos ad vitam mortuos eloquar? Annales consulite: * senos, quod inde eruo, supra decem censere fas est. An pulsos de corporibus infestos spiritus, sanatos ægros, cæcis oculorum, pedum claudis repositum usum? an longè distita, futuraque pervidendi gratiam? an opem in eximendo quoslibet ab periculis quibuscunque expertissimam referam? Sed enim infinita cùm sunt, eam in rem quæ adduci valeant, vereor, ut dicendo limites præstitutos consequar; quare tum illa omnia, cùm & reliqua, ea unumquemque vestrùm, Auditores! mentè velim concipere, quæ summa ab hoc genere in IVONE

* Bolland. *Act. Sanct.* 19. *Maji.*

& esse, & intelligi oporteat. Atque ista eò à me modò memorata sunt, quò liquidum fieret: quàm æqua Divo jure omnia, seu Superùm ab amoribus, sive famæ ab studiis, seu terrenis fortunæ ab successibus obtigêre, cùm ille suis animi justissimus commodis, æqua ut essent, meruit; ut factò ipsò consequeretur, obtinuit: Illud porrò priore; hoc alterâ hâc Orationis parte demonstrandum suscepi. Cui proinde cùm pro viribus quidem meis factum satis existimo, vela unâ dictioni contraho, atque ad eum, quò tetenderam, portum appello.

Euge! triumphus, gloria, laus, honor tibi perennis magnum Jure - Consultorum Archetypon, Dux Antesignane, Dive IVO! attigisti, quod scientiâ tantâ longè erat dignissimum, quod summum in ea, quod reconditum maximè, imò quod scientia erat ipsa: dum Jurisprudentiæ, æquitatisque in Te uno leges expressisti, consuminâsti. Fruere jam coronâ! fruere sedium supernarum beatitate! ad quam immortalia illa Virtutum Tuarum, dico ego: Justitiæ unius Tuæ incredibilis merita Te provexêre. Longiùs illinc quidem à nobis resides: at animis certè nostris, ne respue, at cordibus singulorum, Tui præsertim qui sumus, hæres intimè infixus. Neque nostris sanè, pollicemur, quoad licebit, aberis ab oculis; nam norma es: hanc identidem contueri, ad hanc mores, vitam, æquitatem conformare nostram ratum, firmumque habemus. Dux es: Tuo ad veritatem in reconditis Legum arcanis insistemus vestigio. Tutelaris es: quid mihi, quid Ordini toti ad fortunam optatius? Tuo nimirum inserti pariter manemus pectori: Tuis protegimur auxiliis: Tibi curæ sumus. O vel iterum iterumque Te Ti-

bi sic æquissimum! qui vetus Patroni officium haud exuis, nostrisque è coelo eò felicius rebus affulges, tutaris causas.

Ad Te demum, Inclyta Jurisperitorum Facultas! méque ipsum convertor: Tibi gratulor! mihi gaudeo! Tibi; quòd IVONEM, Illum talem, tantúmque; Coeli Principem, privilegiò singulari TUUM dicere possis: Mihi; quòd partem, qui pars ipse Tuus sum, de gloria tanta vendicare liceat: hodierna cum primis luce, dum Ejus ipsius de Divi laudibus Orator per Te suggestum conscendi, qui in laudum Tibi, virtutumque exemplum à Numine datus est. Sunt illæ porrò ejusmodi, ut non Tu postulare, audiréque, non ego satis eloqui, possimus. Exiles itaque conatus suscipe, atque in eo saltem, si votis Tuis, atque expectationi responsum est minùs, gratare: quòd, cùm IVONEM sibi ad legum amissim æquissimum, TUUM videlicet, quid enim dicere oportebat aliud? hoc est: Jurisprudéntum consummatissimam in seipso idæam, ac exemplar contendit,

D I X I.

